

[Stats- og udenrigsministeren.]

sagde noget i retning af, at medens Stauning i 1925 handlede, sådan som det ærede medlem omtalte, så var, såvidt jeg forstod, hverken min autoritet eller mine muligheder og evner på højde med det, Stauning dengang præsterede. Det er såmænd rigtigt nok forsåvidt, men jeg må måske have lov til at gøre offentligheden og det høje ting opmærksom på disse morsomme historiske paralleller, man støder på. Stauning var i 1925 52 år, lidt yngre, tror jeg nok, end det ærede medlem hr. Erik Eriksen er i dag, altså en endnu ret uprøvet mand, som havde fremtiden foran sig — ligesom jeg! Niels Neergaard rejste en forespørgselsdebat overfor Stauning i 1925. Den fandt sted den 24. juli 1925, og hvad sagde Niels Neergaard? Det står i rigsdagstidende for den overordentlige samling 1925, folketingets forhandlinger, sp. 153. Neergaard sagde til Stauning:

„Jeg bestrider aldeles ikke, at den højtærede minister har haft en god vilje til at stifte forlig — aldeles ikke — kun må jeg sige, at hans evne dertil har fuldstændig svigtet. Og hvorfor? Fordi hans autoritet ganske svigtede.“

Som jeg oplyste det ærede medlem hr. Erik Eriksen om for et øjeblik siden: Stauning var kun 52 år dengang. Nu har han fået hædrende omtale af det ærede medlem hr. Erik Eriksen. Jeg er lige på vej til de 50. Jeg har godt håb for fremtiden.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller sagde i den tale, han holdt her i dag, at det, der prægede os, var en følelse af skuffelse. Jeg vil ikke modsige det ærede medlem, jeg vil endda sige, at det er en udtalelse, som jeg selv kunne have fremsat. Det er en følelse af skuffelse over, at det ikke havde været muligt efter mæglingforslagets fremkomst at få de konflikter, der var løbende, afblæst, så det var muligt at komme ind i en normaliseret periode. Jeg siger dette ganske åbent. Hvorfor skulle jeg ikke gøre det, når jeg mener det? Jeg bestrider ikke på nogen måde, for det har ingen hensigt, at disse løbende konflikter er lovlige konflikter, for de er lovlige konflikter, og jeg bestrider ej heller min partifælle, det ærede medlem hr. Hans Rasmussens ret til at give den motivering, der vel er den almindelige, som fagbevægelsen må anlægge og

have. Men jeg vil for mit personlige vedkommende ikke lægge skjul på, at jeg har svært ved at se, at man ikke skulle have kunnet afblæse de løbende konflikter, når et mæglingforslag foreligger, og jeg beklager det naturligvis i ganske særlig grad, når det drejer sig om et område som det, vi diskuterer her i dag, et område, som er så betydningsfuldt for samfundet som olie- og benzinforsyningen.

Jeg kan jo ikke bilde nogen ind, ikke engang mig selv, at det er med nogen fornøjelse, at denne regering fremsætter et lovforslag som det, der her er tale om. Hvem har lyst dertil? Hvem kan være glad ved det? Ingen, hverken på arbejderside eller på den modsatte side. Jeg beklager, at det ikke har været muligt for organisationerne og for selskaberne selv at bringe den ting i orden, men at man stiller regering og folketing i den situation at skulle løse dette spørgsmål — til glæde for ingen, til bitterhed for mange, men det er en nødvendighed overfor de vanskeligheder, som er opstået. Jeg håber meget, at bitterheden ikke skal blive for stor. Det er muligt, det ærede medlem hr. Aksel Møller også til dette vil sige, at det forstår han ikke, men jeg tror, at der er mange, der forstår det. Jeg håber, at de mennesker, der er indblandet i denne konflikt, og de, der føler sig solidariske med dem, ved alvorlig overvejelse må sige sig selv, at samfundet må sikre sine funktioner, når det drejer sig om så vigtige anliggender som dem, der berøres i denne forbindelse.

Til gengæld vil jeg gerne have lov til her i det høje ting, hvor man fra venstres og de konservatives side har talt om, at dette lovforslag burde udvides, at spørge: Mon man nu egentlig ikke kunne besinde sig på at lade den direkte partipolitik ude af spillet? Jeg vil da ikke bestride — det fremgår af de bemærkninger, jeg har gjort — at det ville være fornuftigt og rigtigt, om søfolkene, typograferne og de andre områder påny var i arbejde, påny var i gang, men jeg nærer en alvorlig ængstelse for, at det, hvis vi i det høje ting indlader os på et videregående indgreb, kan medføre eftervirkninger, muligheder for betydelige vanskeligheder på mange felter fremover både for mæglingforslaget og for arbejdshumøret. Jeg kunne faktisk tænke mig, at der er kredse også i